

Hotellet, var Dyhring allerede gaaet. Nanny modtog ham fuldt pudset i Gaarsdagens hvide Dragt, færdig til at følge ham. Hun rejste sig fra en Frokostopdækning (bestaaende blot af Chocolate og Kager) og udbød straks uden noget Goddag eller anden Ceremoni:

„Hvor skal vi saa tage hen? Idag vil jeg rigtig mere mig!“

Per kom til at fortælle, at der paa et nærliggende Torv, som hans Vej just havde ført ham forbi, blev afholdt et Maanedsmarked med al Slags gammelt Skrammel hentet rundt om fra Roms Afkroge; og da Nanny hørte dette, vilde hun absolut allerførst gaa derhen. Forestillingen om en saadan stor Affaldsdyngge vakte hendes Lystighed. Senere — sagde hun — vilde de tage en Droske og køre rundt i Byen for at betragte „Seværdighederne“.

Idet hun gjorde en sidste, mønstrende Runde gennem sine to Værelser, stak hun i Forbifarten Per en Makron i Munden. — Hvorefter de begav sig afsted.

Da de nærmede sig Torvepladsen, hvis Spektakkel og Summen allerede hørtes paa lang Afstand, bad hun om hans Arm. Hun blev med eet mindre modig ved Synet af den sammenpakkede Menneskemasse og de smalle Teltgader. Ængstelig skottede hun til de pjalteklædte Skikkelser, der alle vegne drev ned imod Torvet, eller som stod i Klynger omkring de store Bunker af irrede Kobbersager, Jernragelse og gamle Klæder, der straks ved Indgangen var kastet hen paa Stenbroen. Opfyldt, som hun var, af Forestillingen om den romerske Almues Urenlighed havde hun samlet Kjoleskørtet tæt omkring sig; og efterhaanden som hun kom ind i Sværmen, løf-